

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ, ὑπὸ Ἀλκαίου.
Ο ΒΑΣΙΛΑΜΟΣ καὶ αἱ περὶ Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως
προρρήσεις του. (Μετ' εἰκόνας).
ΕΘΙΜΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ : Οἱ Δροῦσοι.
ΠΟΙΗΣΙΣ : Τόρα ! Sonetto. Ὑπὸ Αἰσώπου.
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ :
Ἡ Τύχη τοῦ Νανου. Ὑπὸ Δίκην. (Τέλος.)
Ἡ ΒΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΙΟΝΩΝ. Μυθιστορία τοῦ Ζαρί.
ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ : Τελώνης καὶ Φαρισαῖος. Ὑπὸ
Βλ. Σκορδέλη.
ΟΛΙΓΟΝ ἄπ' ὅλα.
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΩ.
ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ.

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ

— Ἡ κίνησις τῆς παρελθούσης Κυριακῆς. — Ὅπου
ἡ καμψία, παραβάσας τὸν γενικὸν κανόνα, τιμωρεῖ-
ται δι' ἐκδοράς. — Αἱ ἐπὶ τῶν σταυρῶν καθηλωμένα
στολαὶ μετεμορφώσεως. — Γραφολογία. — Μαθητὴς προ-
δεύων.

Ἡ ἡμέρα τῆς παρελθούσης Κυριακῆς πᾶν ἄλλο ἦτο
ἡ Κυριακή τῶν Ἀπόκρεω. Τὸ ἀπὸ πρωΐας ἐπικρατοῦν δια-
περαστικὸν ψύχος καὶ ἡ ἀδιακόπως πίπτουσα λεπτὴ βρο-
χὴ, ἡ πληροῦσα πηλοῦ τὰς ὁδοὺς καὶ τὰ πεζοδρόμια, κα-
τέστησαν ἐρήμους καὶ αὐτὰς τὰς κεντρικωτέρας τῆς πό-
λεως ὁδοὺς, ἐν αἷς σπανίως ἔδλεπέ τις διαβάτην ἢ ὁμι-
λον κυριῶν, κατὰ τὸ ἀπόγευμα, πορευομένων εἰς τινὰ
τῶν *après midi* ἢ ἐφ' ἡμερῶν, ὡς παρ' ἡμῖν με-
τεφράσθη τὸ εἶδος τοῦτο τῶν συναναστρεφῶν, αἵτινες
ἦσαν ἡ κυρία διασχέδαις τῆς ἡμέρας.

Αἱ ἐρημοὶ διαβατῶν ὁδοὶ ἦσαν, ἐννοεῖται, πολὺ μάλ-
λον ἐρημοὶ μετημφιεσμένων. Ἐὰν δὲ ἡ καμψία δὲν
ἐδίστασεν, ἀποτελοῦσα ἐξαίρεσιν εἰς τὸν γενικὸν κανόνα,
νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸν συνήθη τῆς γῦρον, ὁ σφοδρὸς ὅμως
ἄνεμος, ὥστε διαμαρτυρόμενος διὰ τὴν τέλμην τῆς ταύ-
της, τὴν ἐξείδειρεν ἀνηλεῶς παρὰ τὴν νέαν ἀγορὰν, ἀ-
ποσπᾶσας τὸ περικάλυμμά της καὶ ἀποκαλύψας εἰς ὅλων
τὰ ὄμματα αὐτὸν τὸν σκελετὸν τῆς, δηλαδὴ τὰ δύο δι-
ποδα τὰ ἐργαζόμενα ἀπὸ κοινοῦ ἵνα καθιστῶσιν αὐτὴν
τετράπουν.

Ἐν μέσῳ δὲ τῆς γενικῆς ἐρημίας εἶχόν τι τὸ ἐλε-
γειακὸν καὶ αἱ ἀπὸ τῶν ὑέλων τῶν καταστημάτων προ-
βάλλουσαι τὰς πολυσχήμους ὄψεις τῶν προσώπων, καὶ
ιδίως ἡ θέα τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν ἐνοικιαζόντων στολὰς
πρὸς μετεμορφίαν καταστημάτων τούτων ἔδλεπέ τις τὰς
στολὰς αἵτινες, παραταταγμέναι ἢ μία παρὰ τὴν ἄλλην,
ἴσταντο εὐθυτενεῖς ἐπὶ τῶν σταυρῶν αὐτῶν, ἐδῶ ἡ ποι-
κλόχρους στολὴ μεσαιωνικοῦ ἵπποτου καὶ παρ' αὐτὴν ἡ
λευκὴ περιβολὴ παλιάτσου, κλίνοντος ῥιονεῖ πενθίμως
ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἄφ' οὗ ἦτο ἀνηρτημένος, εἰς δὲ τὸ βά-
θος σειρὰς δομίνων ἐκ πεπαλαιωμένης φέλπας ἢ μετά-
ξης, καὶ ταῦτα πάντα μένοντα ἐν ἀπολύτῳ γαλήνῃ καὶ
ἀκίνησίᾳ ἦν οὐδεμία χεῖρ προσήρχετο ἵνα συνταράξῃ.
Ἄλλ' ἐκεῖνοι οὓς πρὸ πάντων ἡδύνατο εὐλόγως τὸ θέα-
μα τοῦτο νὰ ἐμβάλῃ εἰς τὰς ἐλεγειακωτέρας τῶν σκέ-
ψεων, ἦσαν οἱ ἀμαξηλάται, ὧν τὸ πλεῖστον, ἐφ' ὅλην
τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς ἔμενον εἰς τὰς
ἑδρας τῶν μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας καὶ ἀναμνηνη-
σκόμενοι τὰ κατὰ τὴν περισυνὴν Ἀπόκρεω κέρδη τῶν.

Διὰ νὰ μὴ παρέλθῃ ὅμως καὶ τὸ λοιπὸν τῆς Ἀπο-
κρεω παρομοίως, συνέστη καὶ ἐφέτος διὰ τὴν προσοχὴν
Κυριακὴν κομιτάτον, οὗτινος ἡ ἑδρα δὲν θὰ ἦναι ὡς
λέγεται, εἰς τι μέρος ὠρισμένον, διὰ νὰ μὴ περιορίζη-
ται ἡ παρέλασις τῶν μετεμορφισμένων εἰς τὰ αὐτὰ πάν-
τοτε μέρη.

Γραφὴ καὶ χαρακτὴρ εἶνε ὁ τίτλος ὀγκώ-
δους τόμου ἀφιερωμένου εἰς τὸν κλάδον τῆς ψυχολο-
γίας τὸν ἀναφερόμενον εἰς τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα ἐ-
νὸς ἐκάστου, καὶ συγγραφέντος ὑπὸ τοῦ κ. Κρεπίε Ζα-
μέν, ὅστις εἶνε θερμὸς θιασώτης τοῦ ἀββᾶ Μισῶν.

Καὶ ὁ ἀββᾶς Μισῶν ; Αὐτὸς εἶνε ὁ πρῶτος ὀνομα-
σας "Γραφολογίαν, τὴν τέχνην τοῦ μηχανεύειν τὸν χα-
ρακτῆρα ἐκάστου, ἐκ τῆς γραφῆς αὐτοῦ, καὶ καταστή-
σας τὴν ἐπὶ τῶν χειρογράφων ἔρευναν τέχνην σοβαρὰν,
ἀναχθεῖσαν καὶ μέχρι αὐτοῦ ἔτι τοῦ πεδίου τῆς ἐπι-
στήμης.

Ὁ τρόπος τοῦ γράφειν ἀπὸ πολλοῦ θεωρεῖται ὡς
μέσον δι' οὗ γνωρίζεται ὁ χαρακτῆρ. « Ἡ γραφὴ, λέ-
γει ὁ Λειβνίτιος, πάντοτε σχεδὸν ἐκφράζει τὴν ἰδιο-
συγκρασίαν. » Ἐν τινὶ δὲ ἀλληλογραφίᾳ τοῦ Γκαίτε
μετὰ τοῦ φυσιογνωμολόγου Λαβάτερ ὑπαρχει ἡ ἐξῆς
περικοπὴ. « Ὅτι ἡ γραφὴ σχετίζεται πρὸς τὸν χαρα-
κτῆρα καὶ τὸ πνεῦμα ἡμῶν καὶ ὅτι δύναται τουλάχιστον
νὰ προδικάσῃ ἡμᾶς περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ γραφον-
τος, τοῦτο εἶνε πασης ἀμφοβολίας ἐνεπίδεκτον. »

Ὁ κ. Ω, ἐρωτῶν τὸν υἱὸν του περὶ τῆς ταξέως ἣν
ἐπιδέχεται ἐν τῇ σχολείᾳ, μαθητὴν ὅτι εἶνε ὁ πέμπτος.

Μετα τινας ημέρας ἐρωτῶν ἐκ νέου αὐτὸν, μανθάνει ὅτι τὴν φορὰν ταύτην ἤρχετο τέταρτος.

— Σοὶ εὐχομαι, υἱέ μου παντοτε ὁμοίως νὰ προσδεύης τῷ λέγει ἐν κατανύξει. Ἐπῆρες λοιπὸν τῶρα βαθμοὺς ἀνωτέρους ;

— Ὅχι, ἦλθα τέταρτος διότι ἀπεφοίτησεν ὁ πρὸ ἐμοῦ σημειούμενος εἰς τὸν κατὰλογον μαθητῆς.

Ἀλκαῖος.

Ο ΒΑΛΣΑΜΟΣ

ΚΑΙ ΑΙ ΠΕΡΙ ΓΑΛΛ. ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΠΡΟΡΗΞΕΙΣ ΤΟΥ

Ἐν τῇ Μασωνικῇ συνεδρίᾳ τοῦ 1785.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Οὕτως ἡ σιδύλλαιος χρησιμοδότησις διὰ τῶν 75 γραμμάτων ὑποδηλοῖ τὰ ἑξῆς : « Δυστυχῆς ἐν Γαλλίᾳ . . . πλουσία ἄνευ θρόνου ἄνευ χρυσίου . . . ἐρρυτιδωμένη . . . λαμβάνουσα μερίδα ἄρτου . . . δέσμιος . . . καὶ ἀποκεφαλισμένη. »

... Ναί, Κύριοι, διαβλέπω τὴν ἀνάσταν ἄνευ θρόνου ἄνευ ἀργυρίου, δηλ. κατετριμμένην ἐκ τοῦ κολοφώνος τοῦ μεγαλείου εἰς τὴν φρικτὴν ἀγωνίαν τῆς ἀνερείας, κλπ.

Τὰ δὲ 6 ἄφωνα μένοντα γράμματα J, H, Δ, I, I, δηλοῦσα : *Le jour delachute plane sur elle. . . jour chargé d'horreur et d'inevitables désastres. . .*

— « Ἐπιθυμῶ νὰ ἡπατώμην, Κύριοι, διότι φρίκη καταλαμβάνει καὶ ἐμὲ ἐπὶ τοιούτοις προγινωστικοῖς. Ρίψωμεν λοιπὸν εἰς τὸ χάος αὐτὰ τὰ 75 γράμματα καὶ ἐπικλησθώμεν τὸν Ὑπέρτατον Κύριον τῶν τυχῶν ν' ἀναβλαστήσῃ, εἰ δυνατόν, ἀντίθετόν τινα σημασίαν. . .

« Ἀλλ' ἄτυχῶς, ἀκουσίως ἡμῶν τε καὶ ἐμοῦ, ἡ γενομένη ἐπικλήσις πρὸς τὸν ἀρχαῖον Θεὸν *Gatam* μᾶς ἀποκαλύπτει τὰ ἑξῆς : « Βασιλίσσα τῆς Γαλλίας, τόσῳ νέα ἀκόμη ν' ἀποθάνω διὰ πελέκους ἀποκεφαλισθεῖσα κλπ. »

« Δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι ἀκούετε τὴν θρηνώδη φωνὴν τῆς Μαρίας-Ἀντωνέττας, προφητευσούσης τῆς ιδέας τὸ τραγικὸν δυστύχημά της ;. . .

« Ἐναπομένονσι 4 ἄφωνα γράμματα I, I, I, H, δηλοῦντα : *Jnormis, Jmmoler, Jnexpiabilis, Hostia* ! . . . δηλ. « *Mé* σφαγίζου ἀφωπλησμένην . . . ἀνεξίλαστον θῦμα !. . . »

« Ἀφωπλίσμεν ἡ ! ἀκούσατε καλᾶ. Δὲν πίπτει ἀνάσσα ὑπεραμνομένη τοῦ στέμματος της, ἀλλ' ἀποσφάττεται γυνὴ μετὰ ψυχροῦ φλέγματος. Ὁ Θεὸς ὅμως γινώσκει πῶς δυστυχῆματα θὰ ἐξεπλισθῶσι πρὸς ἐκδίκησιν αὐτῆς !. . .

Ὁ Καλλιόστρος δέχοφθ' τὴν ὁμιλίαν του, κύκλῳ περισκοπούμενος τὸ ἀκροατήριόν του μετὰ βλέμματος ἀπαθοῦς. Ἐφαίνεται τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὡς τὸ ἐνσωμα-

τον Δαιμόνιον αὐτοῦ τοῦ τρομεροῦ πεπρωμένου ἐν ἀνάματι τοῦ ὁποῦ προεφῆτευεν.

Ὁ Κούρτ δὲ Γεβελὲν, ὁ σοφὸς ἀσιανολόγος, εἰς ὃν ὀφείλομεν πλείστας ἐξερευνήσεις περὶ τῶν παραδόσεων τοῦ ἀρχαίου κόσμου, διετέλει ἐπίσης ἐξεστηκῶς ὡς τοὺς ἄλλους παρακαθημένους.

— « Κύριε κόμη, εἶπεν εἰς τὸν Σικελὸν, ὠροσκοπήσατε μετ' ἀπαράδειγμάτιστου ἱτάμότητος, περὶ πολλῶν ἀπιστεῦτων καταστροφῶν. Ἐρρέτωσαν τὰ ἀγαθὰ τῆς δικαιοτέρας ἐπαναστάσεως, ὅταν δέον νὰ πληρώσωμεν αὐτὰ διὰ τοιαύτης τιμῆς !. . . Ἀλλ' ὡς μεγαλόφυχος ἄνθρωπος, ἂν εἴσθε πεπεισμένος, δὲν σκέπτεσθαι οὐδὲν νὰ διαδιδάσχητε διὰ τινος μέσου εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους χάποιιν κυρίαν εἰδοποίησιν τῶν ἐπαπειλούμενων αὐτοὺς οἰωνῶν ; Διότι ἂν ὁ Θεὸς ἐπιτρέπῃ νὰ διεισδύωμεν ἐσθότῃ εἰς τὸ μέλλον, τοῦτο βεβαίως γίνεται, ὅπως μᾶς ὑπομνήσῃ ὅτι εἶναι ὁ ἀπόλυτος αὐτῶν κύριος καὶ ὅτι αἱ δεήσεις μας δύνανται νὰ κάμψωσιν αὐτόν. Ὁ βασιλεὺς εἶναι εὐσεβέστατος, ἡ δὲ Κυρία δὲ Λαμβάλλ, φίλῃ τῆς ἀνάστης, καὶ σὺ Μέγας — Διδάσκαλος τῆς τιμῆς τοῦ αἰγυπτιακοῦ σας ναοῦ. Τῇ ἐνεπιστεύθητε αὐτὰς τὰς μαντικὰς μελέτας ;

— Ὅχι, κύριε, ἐπανελάβην ὁ Καλλιόστρος, δὲν θὰ με πιστεύσῃ αὕτη καὶ ὅλ' περιέπιπτον εἰς μίαν ἐπικίνδυνον καὶ ματαίαν ἀτυχεσίαν. Αἱ γυναῖκες, ὡς τὸ ἀποδεικνύουσιν αἱ ἀρχαῖαι Σιδύλλαι, καθίστανται ἐνίοτε προφητικὰ ὄργανα, τότε δὲ ἡ ἐμπνεύουσα αὐτὰς ἀπάκρυφος δύναμις ὑποστηρίζει τὴν φυσικὴν αὐτῶν ἀδυναμίαν. Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς τοιαύτης περιπτώσεως, αἱ γυναῖκες δὲν δύνανται νὰ συμμερίζωνται μετὰ τῶν ἀνδρῶν τὸ βάρος τούτων τῶν πῶς σπουδαίων σπουδῶν. Οἱ Μάγοι ἐπέτρεπον εἰς αὐτὰς νὰ ἐπικοσμήσῃ τὰς ἐορτὰς τῆς Ἱερῆς, ἀλλὰ δὲν ἤνοιγον αὐταῖς τὸ στάδιον τῶν μεγάλων μυστηρίων. Ἐκτὸς τούτου, πῶς ἡδυνάμην νὰ ἔχω τὴν σκληρὰν δύναμιν ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν κυρίαν δὲ Λαμβάλλ, ἂν ἡ περιεργία τῆς μ' ἡρώτα περὶ ἐαυτῆς, τὸ « Θὰ σφάγῃ τε, ; ! !

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι τρέλα, ἐφώνησεν ὁ δοῦξ δὲ Λαρσοφουκόλ.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Καλλιόστρος. Καὶ τοῦτο εἶναι προορισμός. Ἴδου, θῶμεν τὸ ζήτημα. « *Marie—Thérèse—Louise de Savoie—Carignan, princesse de Lamballe.* » Κατατάττοντες λοιπὸν αὐτὰ τὰ 53 γράμματα πέριξ τοῦ κύκλου, ἀναγινώσκουμεν ταῦτα : « *Bolle, . . . grande, . . . malheureuse, . . . isolée, . . . et massacrée à Paris.* »

« Ναὶ ἡ κυρία Λαμβάλλ, εἶναι ἐκ τῶν ὡραίων τῆς Αὐλῆς, . . . εἶναι μέγαν τὴν τόσῳ διὰ τοῦ ἀξιωματοῦ παρὰ τῇ βασιλίᾳ, ὅσῳ καὶ διὰ τῶν ἀρετῶν τῆς καὶ ὅμως δέον τὸ πεπρωμένον νὰ ἐκπληρωθῇ. Ἐσταὶ δυστυχῆς ἀποσπαθείσα αἰφνης πῆγης ἀγάπης, παντὸς ὑποστηρίγματος, θὰ μείνῃ μεμονωμένη ἐν μεγάλῃ ἀμηχανίᾳ θὰ ὑποστῇ θάνατον τρομερὸν θὰ σφάγῃ ἐν Παρισίοις κατὰ τὴν ἐπαναστατικὴν λαίλαπκα, ὅταν ἀπολεσθῶσιν ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βα-